

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **J. V.**, proti žalovanému: **Magistrát města Frýdek-Místek**, se sídlem Radniční 1148, Frýdek-Místek, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 6. 2015, č. j. 22 A 58/2015 – 32,

t a k t o :

- I.** Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou doručenou krajskému soudu dne 26. 5. 2015 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2015, č. j. MMFM 28913/2015, kterým bylo rozhodnuto o vyvlastnění odnětím vlastnického práva žalobce k pozemkům parc. č. 3438, 3441, 3442, 3443, 3444, 3445, 3448, rodinnému domu č. p. 210, na pozemku č. 3443 a hospodářské budově bez čp/če, na pozemku č. 3428 vše v k. ú. Třanovice.

[2] Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 11. 6. 2015, č. j. 22 A 58/2015 – 32, žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud poukázal na § 68 písm. a) s. ř. s., dle kterého je žaloba nepřípustná, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem a na skutečnost, že žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal odvolání, které je teprve předmětem odvolacího řízení vedeného před Krajským úřadem Moravskoslezského kraje v Ostravě. Krajský soud následně konstatoval, že není možné, aby napadené rozhodnutí bylo současně předmětem přezkumu jak odvolacího orgánu, tak i správního soudu.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) proti tomuto usnesení krajského soudu podal včas kasační stížnost a požádal o ustanovení zástupce a osvobození od soudních poplatků pro řízení o kasační stížnosti, přičemž popsal svoji majetkovou, finanční a rodinnou situaci.

[4] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 1. 9. 2015, č. j. 4 As 176/2015 – 39, stěžovateli nepřiznal osvobození od soudních poplatků a žádost stěžovatele o ustanovení zástupce pro řízení

o kasační stížnosti zamítl, neboť shledal, že kasační stížnost stěžovatele je zjevně neúspěšným návrhem ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s., neboť žalobou ve správním soudnictví nelze brojit proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že žalobce rozhodnutí žalovaného napadl odvoláním podaným dne 13. 4. 2015 u krajského úřadu a byl řádně poučen o možnosti podat odvolání proti napadenému rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatoval, že není možné, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo současně předmětem přezkumu jak odvolacího orgánu (krajského úřadu), tak i správního soudu a poukázal v této souvislosti na rozsudek ze dne 12. 5. 2005, č. j. 2 Afs 98/2004 - 65, (publikován pod č. 454/2005 Sb. NSS), v němž zdejší soud judikoval, že *podmíněnost vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení před podáním žaloby k soudu [§ 5, § 68 písm. a) s. ř. s.] je nutno vnímat jako provedení zásady subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. To znamená, že účastník správního řízení musí zásadně vyčerpát všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve své procesní dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany. Soudní přezkum správních rozhodnutí je totiž koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivně veřejných práv, který nemůže nabízet prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy.* Nejvyšší správní soud dále stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě dvou týdnů od doručení toho usnesení předložil plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, nebo ve stejné lhůtě prokázal, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie a aby ve lhůtě sedmi dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Současně stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost tak, že uvede, z jakých skutkových a právních důvodů napadá usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 6. 2015, č. j. 22 A 58/2015 – 32, pokud by i za těchto okolností trval na projednání kasační stížnosti. Zároveň stěžovatele mimo jiné poučil, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s.

[5] Stěžovatel následně zaslal Nejvyššímu správnímu soudu dvě podání ze dne 22. 9. 2015, v nichž především poukázal na obtížnou životní situaci, v níž se nachází a namítal nezákonnost úkonů žalovaného, které podle jeho tvrzení měly být předmětem žaloby ze dne 26. 5. 2015, aniž by je blíže specifikoval.

[6] Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 9. 2015, č. j. 4 As 176/2015 – 39, bylo stěžovateli doručeno vhozením do jeho domovní schránky dne 15. 9. 2015. Lhůta 7 dnů určená Nejvyšším správním soudem k zaplacení soudního poplatku tak počala běžet ve středu dne 16. 9. 2015 a uplynula v úterý dne 22. 9. 2015. Stěžovatel však ve stanovené lhůtě soudní poplatek nezaplatil.

[7] Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, *nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.*

[8] Podle § 47 písm. c) s. ř. s., *soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.*

[9] Stěžovatel byl řádně vyzván k zaplacení soudního poplatku a poučen o následcích, které nastoupí v případě nezaplacení. Navzdory této výzvě a náležitému poučení však stěžovatel ve stanovené lhůtě soudní poplatek nezaplatil, proto Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti zastavil podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s.

pokračování

[10] Na okraj Nejvyšší správní soud uvádí, že tvrzení stěžovatele uplatněné v podáních z 22. 9. 2015, že žalobou z 26. 5. 2015 se nedomáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného o vyvlastnění, nýbrž ochrany proti jiným blíže nespecifikovaným úkonům žalovaného, je v rozporu s obsahem žaloby. V té naopak stěžovatel zcela jasně uvedl, že se jedná o žalobu proti rozhodnutí žalovaného č. j. MMFM 28913/2015 ze dne 11. 3. 2015 spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě. Z vyjádření žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil, že v mezidobí po vydání napadeného usnesení Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhodnutím z 18. 6. 2015, č. j. MSK 52281/2015, zamítl odvolání podané stěžovatelem proti rozhodnutí o vyvlastnění jako opožděné. Toto rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu.

[11] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Jelikož bylo řízení zastaveno, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu